

Despre Septuaginta

Traducerea Saptuagintei a avut loc în Alexandria la porunca regelui egiptean Ptolemeu al II-lea Philadelphos (283-246 î.Hr.), care dorea să extindă celebra bibliotecă din Alexandria astfel încât să includă înțelepciunea tuturor vechilor religii din lume. Deoarece greaca era limba oficială din Alexandria, Scripturile au fost în consecință traduse în această limbă. Filosoful Philon din Alexandria spune că un motiv al traducerii ar fi fost și acela de a suplini uitarea limbii ebraice de către evreii din diaspora. Conform altei ipoteze, Ptolemeu însuși s-ar afla la originea acestei inițiative, din dorința de a cunoaște codul de legi al unei comunități importante din Egipt, cum era comunitatea evreiască.

Scrisoarea lui Aristeas, este cea mai veche mărturie cunoscută despre originea Septuagintei, despre cum Ptolemeu a luat legătura cu marele preot Eleazar din Ierusalim și i-a cerut să îi trimită traducători. Din fiecare din cele douăsprezece triburi ale lui Israel au fost aleși câte șase traducători, ajungându-se astfel la numărul larg acceptat de șaptezeci și doi.

Despre Dreptul Simeon

Dreptul Simeon făcând parte din cei 72 de bătrâni care au plecat în Alexandria ca să traducă Scriptura Vechiului Testament din ebraică în greacă, a întâlnit versetele din cartea proorocului Isaia 7:14, «Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și I se va pune lui numele Emanuel, care se chema, „cu noi este Dumnezeu» .»

Întâlnind aceste versete, pentru bătrânul Simeon a fost ca o piatră de poticnire, căci nu concepea cum fecioara va lua în pântece, și a încercat să modifice cuvintele sub formă, „Femeia sau tânăra va lua în pântece”, a încercat de mai multe ori să șteargă versetele corect și să îl pună așa cum a voit el, dar mereu se ștergea cuvântul pus de el, „femeia”, și se scria „fecioară”. Atunci i s-a arătat Marele Arhanghel Gavriil, Înalt Lămuritorul al Întrupării Cuvântului, l-am putea numi pe mai marele cetelor cerești, căci el este cel care a știut înaintea tuturor îngerilor taina întrupării Fiului lui Dumnezeu și i-a zis, «Nu vei gusta moarte până nu vei vedea cu ochii tăi pe Fiului lui Dumnezeu întrupat», lucru care s-a și întâmplat când Sfântă Fecioară a venit la templu cu pruncul sfânt la 40 de zile după naștere.

Atunci dreptul Simeon a spus cunoscuta rugăciune, „Acum slobozește pe robul tău, Stăpâne”.

Deși nu avem date exacte despre cât a trăit dreptul Simeon, unii spunând aproximativ 360 de ani, putem socoti că atunci când a plecat în Alexandria avea în jur de 70-80 de ani, de vreme ce făcea parte din bătrânii poporului. Cum nu putem ști exact anul în care regele Ptolemeu a trimis solii în Ierusalim ca să îi cheme pe bătrânii poporului să traducă Scriptura Vechiului Testament, putem ajunge la concluzia că undeva în jurul anului 260 î.Hr. s-ar fi petrecut acest lucru.

Numărul exact al anilor nu este important, ci important este că toți cei 72 de bătrâni au tradus Scriptura Vechiului Testament la fel, dovada că același dar al Duhului Sfânt a fost peste toți.

Vârsta dreptului Simeon este o dovadă a vieții îndelungate a primilor patriarhi. Căci mulți sfinți părinți socotesc că Dumnezeu a micșorat vârsta oamenilor pe măsura păcatelor și neascultărilor lor. Dreptul Simeon a trăit oricum din voia lui Dumnezeu peste 300 de ani, cu siguranță, dovada că acolo unde binevoiește Dumnezeu, se biruiește rânduiala firii.

Mulți sunt cei care în ziua de astăzi tăgăduiesc vârsta îndelungată a primilor patriarhi, dar sfinții părinți care au fost insuflați de Duhul Sfânt nu au luat în derâdere acei ani, ba chiar marele

Ambrozie al Milanului într-un comentariu despre Noe și corabia lui, vede în cei 350 de ani care i-a trăit Noe după potop, un număr simbolic ce are o tâlcuire frumoasă: numărul 300 în notație latină se notează cu litera „T”; în Vechiul Testament vedem prefigurarea Sfintei Cruci sub semnul literei „T”, atât în cartea proorocului Iezechiel, dar și în Cartea Leșirii (a doua carte a lui Moise), iar cei 50 de ani reprezintă anul jubiliar la evrei. După 6 ani, al șaptelea an era Anul Sălbatic. După 7 ani sălbatici, o dată la 49 de ani urma un an jubiliar, în care sclavii erau eliberați, pământurile și avuțiile restituite proprietarilor. Sfântul Ambrozie vede în aceasta faptul că Dumnezeu se va milostivi de omenire care era ținută sub jugul lui Satan și va scăpa omenirea răstignindu-se pe Sfânta Cruce și plătind astfel prețul pe care nici unul din noi nu eram în stare să îl plătim pentru păcatele noastre.

O mare importanță o are proorocia făcută de dreptul Simeon în momentul în care a ținut pruncul sfânt în brațe: «Iată, Acesta este pus spre căderea și ridicarea multora din Israel și spre semn de împotrivire și chiar din sufletul tău va trece sabie pentru ca gândurile din multe inimi să se descopere.» Sfinții Părinți spun că este pus spre căderea multora căci cei care nu au crezut în Mântuitorul Iisus Hristos s-au lovit într-o piatră de poticnire după spusele proorocului Isaia 28:16, «Iată, eu pun în Sion o piatră de poticnire», pentru necredința lor în Mântuitorul Iisus Hristos, evreii și-au atras mânia lui Dumnezeu asupra lor, Ierusalimul fiind pustiit și distrus de romani în anul 7, dar pentru cei ce au crezut în el cu siguranță a fost spre ridicare la viața veșnică, la o nouă învățătură mai presus decât cea din lumea aceasta, la o culme a celor mai înalte visuri omenești, căci cei ce cred în Mântuitorul Iisus Hristos și în învățătura sa, de aici își conturează o anumită idee despre împărăția cerurilor și nu mai pun preț pe vremelnicia vieții acesteia. Cuvintele, „prin sufletul tău va trece sabie”, așa cum ni le prezintă Evanghelia de la Luca, în care se vorbește despre aducerea Mântuitorului la templu, adresate de dreptul Simeon Maicii Domnului, când aceasta a venit la templu cu pruncul sfânt și cu dreptul Iosif, însemnează suferința pe care o va simți Maica lui Dumnezeu văzându-și Fiul răstignit pe Sfânta Cruce, simbolizat și într-o preafrumoasă icoana numită Maica Domnului 7 săbii. Raportând cifra 7 ca simbol al desăvârșirii, putem vedea în această icoană, simbolul cu 7 săbii ca la o durere imensă pentru Maica lui Dumnezeu. «Cu adevărat durerea a fost mare, spune sfântul Ioan, dar și mai mare a fost bucuria învierii, Mântuitorul Iisus Hristos știind că pe mulți dintre cunoscuții din acea vreme din Ierusalim, îi va dura răstignirea învățătorului lor, dar că Dumnezeu știind că asta este calea cea mai bună și că prin aceasta ne va deschide nouă ușile Raiului și pe toți ne va trage la El.»

Dreptul Simeon ne poate fi prin aceste evenimente din istoria mântuirii noastre o pildă, o pildă în sensul rău, dar și în sensul bun al cuvântului. În sensul rău, căci nu a crezut, dar Dumnezeu văzând slăbiciunea omului sau i-a dăruit lui și ca o pedeapsă dar și că o binecuvântare viața aceasta îndelungată. E greu a trăi și a-ți vedea prietenii și familia că mor, iar tu mergi mai departe în viață neștiind ce te așteaptă, dar totuși a meritat această așteptare căci cine nu ar fi dorit să vadă pe Fiul lui Dumnezeu în această viață pământească.

Sfântul Vasile cel Mare fiind întrebat ce este credința și creștinismul răspunde: «Creștinismul este asemănarea omului atât cât îi este lui cu putință în viața aceasta și din ce în ce mai mult în viața veșnică, iar credința este încredințarea oarbă și fără căutare a dovezilor omenești în bunătățile făgăduite de Dumnezeu în veacul cel viitor.»

Învățăm că trebuie să avem încredere în Sfânta Scriptură, căci nu este o carte produsă de niște simpli oameni, ci este lucrarea marilor Prooroci și Apostolilor călăuziți de Duhul cel Sfânt, cuvintele ei sunt înțelepciunea mai presus decât lumea aceasta și cel ce va îndeletnici cu studiul va avea viața cea veșnică. Găsind un cuvânt la Sfânta Scriptură al unui mare ierarh

trecut la cele veșnice acum câțiva ani, acesta spune credincioșilor, «De veți vrea să găsiți greșeli de ortografie sau de exprimare, veți găsi, de veți vrea să creați erezii din ea, Satana vă va ajuta, dar de o veți citi cu credință, vă veți mântui!»

Sfântul Vasile cel Mare în regulile mari de viețuire creștină spune un adevăr foarte frumos despre Sfânta Scriptură, cuvintele de Dumnezeu inspirate ale Sfintei Scripturi vor sta înaintea ochilor noștri deasupra scaunului de judecată a lui Hristos și ne va întreba ce ne zice nouă Scriptura? «Te voi acuza și voi pune păcatele tale înaintea feței tale. Nu nesocotiți această carte căci învățătura sa este una dătătoare de viață veșnică. Dacă nu înțelegem ceva, să nu ne mâhnim sau să spunem că Dumnezeu se contrazice și să o punem pe seama nepriceperii noastre și să alergăm la sfinții noștri părinți care și-au închinat viața lui Dumnezeu și s-au golit de patimile omenești pentru a tâlcui cuvintele dumnezeiești.»

Cu rugăciunile Dreptului Simeon și ale tuturor sfinților, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește și ne mântuiește pe noi. Amin!

***Text: Cristian Radu, Liceul
„Ioan Petruș”, Anul IV***